

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

עב.

עין משפט
גר מצוה

(א) ונעיל עט. וש"נ,
 (ב) תוספתא פ"ב ה"י ע"ג,
 (ג) ונעיל עט: (ד) ונעיל עט:
 (ה) מנוטות ב: ב"ב
 ק"ה, (ו) ונעיל עט: ב"ב
 תוספתא תפוחות ב: ד"ה
 הרי וז', (ז) קדושין ט. ב"ב
 ק"ה, (ח) ונעיל עט: שו"ע, ס' ב"ב
 ב"ב ק"ה, ע"ו. ה"ו. תוספתא
 דתפוחות פ"ח, (ט) ב"ב
 ק"ה, (י) מנחם על סוף
 הדיבור ליתא כדש"י
 כדד"ף וט"ף שם ד"ה:
 מנחם דלמיר לאחר מיתה.
 בלא תנא. וע"י כדפי' אפילו
 רבה שמתיר דברי רש"י,
 (יא) ונעיל עט: (יב) ונעיל עט:
 מוס' ר"ע מדרש בס' ר"י
 וי"ב ר"ע ד"ה אטו ועי'
 מוס' בי"ה ל'. ה"ה ורמיה
 וק"פ, (יג) ונעיל עט:
 מנחם ק"ה, (יד) ונעיל עט:
 לעיל ט: ד"ה משום:

ר' יוסי היא. הלכך ליכא למיתשח לחורבא. דלילו לר' מאיר איכא
 למיתשח דלמא וימנין דלמיר לשיג' אמרו לפלוני ויתכוז ופלוני ופלוני
 ויתחמו ואזלי הני שלוחי וחישי לניסופא דסופר ומחתמי ליה צלל
 דעת הבבל אצל לר' יוסי ליכא למיתשח להכי שרי ליה יתכוז סופר
 גט אצל אס כן ישמע מפי העבל
עלמנו ואי ס"ד מודה ר' יוסי באומר
אמרו. הך חורבא גופה לר' יוסי
איתא: **בונה ר' יוסי היא.** ורישא
 דלמיר כתבו לאו דיוקא דלפילו תנו
 נמי פסול דקדמתי סיפא עד שיאמר
 לכופר ויתכוז ואורחא דתנא למיתני
 ולאוסופי ונקט למילתיה בלשון לא
 מיבעיא הך אלא אפילו הא נמי פסיל
 עד שיאמר כו': **סינא כווסיה דרז**
אשי. דבאומר אמרו נמי פסיל רבי
יוסי: (לאפוקי מדרב כהנא. דלמיר
 לעיל (דף ע"א). חרש שיכול לדבר
 נמתוך למכז כותבינן ונתנין גט
לאשתו: **בתני' לא מסי לא אמר**
בלוס. דמשמע כשלאמות ואין גט
 לאחר מיתה: **זה גיטך מחולי זה.**
 משמע מחולי זה ואילך וכיון שמת
 מתוך החולי נמצא שאין הגט חל אלא
 לאחר מיתה: **מהיום ולאחר מיתה**
גט ואינו גט. מספקא לן אי תנאה
 הוי מהיום אס אמות וכיון שמת
 נתקיים התנאי ונמצא שהוא גט משעת
 נתינתו או חזרה הוי שחזר בו ממנאי
 דלמיר מהיום ואמר לאחר מיתה היא
 גט ואינו בלוס. דזשלמא גבי מתנה
 איכא למימר גופא מהיום ופירא
 לאחר מיתה אצל הכא ליכא למימר
 הכי ואי משום תנאה ה"ל למימר
 מהיום אס מתי וצגמרא פריך מ"ש
מרישא: **חולל.** שמה אינו גט: **ולא**
מתייבמת. שמה אי הוה והויה לה
 גרושת אחיו וקיימא עליה זכרת
 הואיל ולא החזירה: **גב' וסדר פני**
כו' אלא לאו כלאחר מיתה דמי.
 דלילו בנהיים ולאחר מיתה תני קיפא
 גט ואינו גט: **משמע כמעשיו.** אס
 יתקיים תנאי זה שאלמות וכשמת הוה
 גט למפער אצל' לאחר מיתה לא
 משמע תנאה וספקוי מספקא לן:
וחולל. כלומר אסורה להתייבם
 דמספקא ליה אי הוה גט אי לא
 לאוקמייה מפרש ואזיל: **והא מדסיפא.**
 גבי מהיום ולאחר מיתה תנא חוללת
 וצרישא לא תנא מכלל דדוקא קתני:
מתני'. דבעי מהיום: **כרננ.** דפליגי
 עליה דרבי יוסי ביש נוטלין (ב"ב ק"ה).
 דקא תני הכותב כל נכסיו לבנו כריך
 שיכתוב מהיום ולאחר מיתה ואי לא
 ה"ל מתנה לאחר מיתה וה"ג גט לאחר
 מיתה הוא: **ורב הונא כר' יוסי דאמר.**
 הסם אינו כריך דקא סבר זמנו של שטר
 מוכיח עליו דמיהו מתן לו את גוף
 הקרקע והפירות איכא הוא בחייו דאס
 לא נתן לו הגוף מעבשיו למה נכתב
 זמן בשטר המתנה: **תליה נמי לא**
ליבעי. דהא אמר אע"ג דלא כתב
 מהיום כמאן דכתב מהיום דמי ומהיום
אס מתי תנן בנתני' דכשר: טעמא דר'
יוסי לא ידענא. אמאי קאמר א"ל:
 בעל

ומשום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי ליה. הוה מצי לטנויי
 כיון דלמיר מר כשר ולא תעשה כו' ולאסוקי כדמסקי
 דהתקבל (על י. סו). אלא לפי שכבר דקדק י' ולא חש לחזור ולהאריך
 ומנחם יש להוכיח דפרק מי שאחזו סדרו אחר התקבל י':
לא מיבעיא היכא דלא אמר אבי
תלמא כו'. לא מיבעיא קמא
אמי אפי' לר"מ דקאמר לא מיבעיא
כתבו אלא אפי' תנו כיון דמייירי ב'י'
י' דקאמר דבר הכי לא מיבעיא היכא
דלא אמר לצי תלמא אע"ג דקאי
לרבי יוסי אין לחוש דמדקדק כל לא
מיבעיא שיכול לומר ויש ספרים
דגרסי לא מיבעיא היכא דלא אמר
לצי תלמא תנו אלא אפילו אמר לצי
תלמא תנו: תניא בוותיה דרב
אשי. לכאורה משמע דלא מיייתי מינה
 ראייה אלא דלא מודה ר' יוסי באומר
 אמרו אצל הכז רבי אלחנן פיש
 בשם ר' ינחם דמוכח מינה דלא
 מיבעיא קאמר כדמשני רב אשי דודאי
 אי הוי תני נכתוב גט לאשחך כו' הוה
 דייקנייה הוה אמר תנו נותנין כדדייק
 דמתני' והוי רישא ר"מ אצל השמא
 דנקט כתב הסופר לשמה דמשמע ה' הא
 אס אמר לשום אדם מהני והא ליתא
 דלפילו לר"מ לא מהני אלא ודאי לא
 מיבעיא קאמר לא מיבעיא לא אמר
 כתבו אלא אפי' אמר כתבו ולא
 מיבעיא דלא אמר תנו כו' כדדייק
בהנא כו'. ואי' ותמאי נקט מדרב
כהנא ממתני' (סו): נמי אמאי לאספוקי
 דמכשרה דהרבה הרשע בלא קול
 וי"ל דמסתברא דהרבה דמתני' מהני
 כמו קול כיון דקיס לן שמתרעה לא
 בעינן שמיעת הקול כמו תן גט
 זה לאשתי אס היה זכות לה לא היה
 יכול לחזור בו ואע"פ שהיא אינה
 אורמת כלום כיון שהיא מתרעה
 בלא שמיעת קולה הוה שולחה וצבריי''
 דנקט עד שישמעו קולו לא שנה
 אלא למעוטי חרש דרז כהנא
 דמתכזר למעוטי:
מהיום אם מתי מעבשיו אם מתי
הרי זה גט. כתב ר"ת
 מהיום אס מתי אס מת צו ביום לא
 ידענא אס דאון צד' ולרבינו אלחנן
 נראה דמהיום הוה כמו מעבשיו ודעמו
 שיהא גט לאלתר דמסתמיך דלכך
 נותן גט שירא למות וכי אין לו לירא
 שמה ימות צו ביום אלא ודאי לאלתר
 קאמר שיהא גט ומכל מקום כיון
 להחמיר: **הכי אמר רב הלאה**
ברבי יוסי. והא דלמירין צפיק
 צתרא (לקמן פה): התקין רב צגיטא
 מן יומא דנן ובלעס ולאפוקי מדרבי
 יוסי אין אלא לאלתר לשופרא בעלמא
 דהא כרבי יוסי ס"ל כדאמר הכא
 ואית דגריס לקמן רבא לפי זה כריך
 לומר נמי לשופרא דשטרט תקן דהא
 אמר כדמין דלרבי פשיטא ליה
 דהלכה כרבי יוסי אפילו בעל פה
 וכן פירש צקונטרס לקמן י':
 אי

בש א"מ פ"ב מהל'
 גירושין הלכה הי'
 סגמ עינן נ"ט ע"ה
 כ"י קב ספ"ד:
 ל ב מ"י פ"ט מהל'
 גירושין הלכה יב סגמ
 שם טו"ע א"ע סמון
 קמא ספ"ד:
 לא ג מ"י שם הלכ' יג
 טו"ע שם ספ"ד:
 לב ד מ"י שם הלכה יד
 טו"ע שם ספ"ד:
 לג ה מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם ספ"ד:
 לד ו ז הלכה פ"ב מהל'
 זכיה הלכה טו סגמ
 עינן כ"י טו"ע ח"מ סמון
 רמא ספ"ד א:
 מוסף תוספות
 א. דהדר הוה פריך
 וניחוש דלמא אמר להו'
 ואתם חתומי כדחתם. מוס'
 ה"לש. ב. שבלא שום
 ציווי נכתב ונתחם. מוס'
 ה"לש. ג. [אלא] אפי'
 אמר תנו, ואפי' אמר אמרו
 אין כאן צד הכשר עד
 שאינו לסופר כתוב
 ולעדים חתומי. מוס'
 ה"לש. ד. שמא בסוף
 היום אמר שיהא גט, וכבר
 מ"ה, והו"ל גט לאחור
 ואתם חתומי גירושין פ"ט
 א"ת ב' צ"ס ס' התוספתא.
 ה. דכרבי ר"ת ולומר
 'מעבשיו' כדי שלא יחא
 שום נגמרו בדבר. מרדכי.
 פסקי ר"ד
 ואסוקי רב אסי כולה ר'
 יוסי היכא לא מיבעיא קאמר
 לא מיבעיא אבא דלא
 אמר תנו אלא אפי' אמר
 תנו נמי לא. ולא מיבעיא
 היכא דלא אמר אמרו
 אלא אפילו אמר אמרו
 נמי לא: תניא כותיה דרב
 אסי כתב הסופר לשמה
 דחתמו עדים לשמה אף
 ונתנוהו לו וחוז ונתנו לה
 הוי הגט סלי עד שישמעו
 קולו שיאמר לסופר כתוב
 ולעדים חתומי ישמעו
 יוסי באומר אמרו קולו
 לאפוקי מדרב כהנא אמר
 לרב (דאמרן) חרש שיכול
 לדבר מתוך הכתובים
 ונתנוין גט לאשתו: **מתני'**
 זה גיטך אם מתי זה
 גיטך מחולי זה [ג] גיטך
 לאחר מיתה לא אמר
 כלום: מהיום אם מתי
 מעבשיו אם מתי הרי זה
 גט מהיום ולאחר מיתה
 גט ואם מת חוללת
 ולא מתייבמת. פי' זה גיטך
 אם מתי משמע שיהא גט
 לאחר אשמות ומשום הכי
 לא אמר כלום שאין גט
 לאחר מיתה דבעי' שיהא
 הגמיר חי בשעת קנין
 הגט והגט הזה אינו קונה
 כ"א לאחר מיתה. זה גיטך
 מחולי פי' (הא) [על]
 אם מתי קנין בין אם אומר
 לה זה גיטך אם מתי בין
 אם אמר לה זה גיטך אם
 מתי מחולי [ג] ומת לא
 אמר כלום ומתיבמת (ולא)
 אמרינן שמא נשתנה חילוי
 ולא מת מאחורי החולין

קיימת דהתא אמרינן גופא מהיום ופירא לאחר מיתה אכל היכא למימר הכי: רב רבא רב אבהו חלש עייל לגביה רב הונא ורב נחמן ורבא א"ל רב הונא לרב נחמן כמי
 למה כתב זמן בשטר לומר מעבשיו מהא מתנה מנופס של קרקע ופירות ולאחר מיתה, דלי בעי למיתב על אלא לאחר מיתה
 וקנו ממני לפלוני בני לאחר מיתה, מוכיח עליו שמאזמו זמן ונתמלה המתנה, דלי לא תימא ה"ל זמן שנתבט בשטר כמת
 נכתב. אלא ודאי להקנות מתוהו היום נכתב (ר"ב ור"ב"ש ב"ב ק"ה).

הכי משמע אם מתי מחולי או אם לא אעמוד מחולי והרי זה גט עמוד וכיון דאינו קונה אלא לאחר מיתה לא אמר כלום. אבל
 אם אמר מהיום אם מתי או מעבשיו אם מתי הרי זה גט דכיון דאמר מהיום או מעבשיו למפער הוא קונה משעה שסמרו בידה
 ואין זה גט לאחר מיתה וכשאר מהיום ולאחר מיתה מספקא לן אי תנאה הוי ובאילו אמר מהיום אם מתי דמי וקונה למפער
 אי חזרה הוי ושתחילה אמר מהיום ואח"כ חזר ואמר שרי היא גט אלא לאחר מיתה ואינו כלום הלכך כוספיקא חוללת למא
 חזרה הוי ולא הוי גיטא ואינה מתיבמת דלמא תנאה הוי והוי גיטא ולא דמי לתמנה דכתב ביה מהיום ולאחר מיתה והוי
 א"ל הכי אמר רב אבהו חלש עייל לגביה רב הונא ורב נחמן ורבא א"ל רב הונא לרב נחמן כמי מיניה מריבה הלכה כרבי יוסי או אין
 דנפק א"ל היינו מעמא דרבי יוסי ומי מספקא ליה
 זמנו של שטר מוכיח עליו אלא מספקא ליה
 בעל